

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk (sprawozdawca)

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z powództwa B. Z.
przeciwko Bankowi Polska Kasa Opieki - Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 31 stycznia 2013 r.,
zażalenia powódki
na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 6 września 2012 r.,

- 1. oddala zażalenie w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 2 (drugim) i odrzuca zażalenie w odniesieniu do rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 1 (pierwszym)**
- 2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego adwokatowi P. H. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 6 września 2012 r. Sąd Apelacyjny oddalił wniosek powódki o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 18 kwietnia 2012 r. oraz odrzucił wniosek o sporządzenie uzasadnienia tego orzeczenia. Sąd ten przyjął, że powódka skutecznie wypowiedziała pełnomocnictwo procesowe ustanowionemu dla niej pełnomocnikowi z urzędu (adwokatowi) pismem z dnia 23 stycznia 2012 r., skierowanym do Sądu Okręgowego (art. 94 § 1 k.p.c.). Tym samym zawiadomienie o terminie rozprawy apelacyjnej nastąpiło w wyniku doręczenia skierowanego do powódki (art. 133 § 1 i art. 139 § 1 k.p.c.) i w świetle tego przepisu przyjęto doręczenie powódce zawiadomienia na dzień 10 kwietnia 2012 r.

W zażaleniu na postanowienie z dnia 6 września 2012 r. powódka zarzucała naruszenie art. 168 § 1 k.p.c., art. 328 § 1 k.p.c. i art. 133 § 1 k.p.c. a także – art. 94 § 1 i art. 118 k.p.c. Wnosiła o zmianę zaskarżonego postanowienia i przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 18 kwietnia 2012 r. Domagała się też uchylenia postanowienia o odrzuceniu wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku i doręczenie odpisu tego wyroku wraz z pisemnym uzasadnieniem.

Według powódki, treść pisma powódki z dnia 23 stycznia 2012 r. wskazuje na to, że „nie jest ono zawiadomieniem (sądu) o wypowiedzeniu pełnomocnictwa, ale nieskutecznym oświadczeniem woli o wypowiedzeniu tegoż pełnomocnictwa skierowanym (...) do niewłaściwego adresata (...)”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 94 § 1 k.p.c., wypowiedzenie pełnomocnictwa procesowego przez mocodawcę odnosi skutek prawny wobec sądu z chwilą zawiadomienia tego sądu o wypowiedzeniu, natomiast w stosunku do przeciwnika i innych uczestników – z chwilą doręczenia im tego zawiadomienia przez sąd. Mocodawca może skutecznie wypowiedzieć także pełnomocnictwo procesowe ustanowione z urzędu. Ma wówczas także zastosowanie art. 94 § 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2012 r., III CZ 3/12 nie publ.).

Nie można podzielić stanowiska skarżącej, że pismo z dnia 23 stycznia 2012 r. „nie było zawiadomieniem o wypowiedzeniu pełnomocnictwa” (s. 2

zażalenia). Niezależnie od tego, że zawierało ono jednak elementy oświadczenia woli o wypowiedzeniu (w piśmie powódki użyto właśnie takiego zwrotu, wskazano działającego pełnomocnika, podano przyczynę wypowiedzenia w postaci utraty zaufania mocodawcy oraz zostało ono skierowane do Sądu, k. 931 akt sprawy). Pismo powódki wywołało zatem procesowy skutek wypowiedzenia przewidziany w art. 94 § 1 k.p.c. i od daty dotarcia tego pisma do Sądu, były podstawy do oceny, że powódka występuje w postępowaniu rozpoznawczym – z własnej woli – samodzielnie bez pełnomocnika zawodowego. Tę samodzielność potwierdziła wskazana w treści postanowienia aktywność procesowa powódki. Sąd nie miał obowiązku ustalenia tego, czy informacja (oświadczenie) o wypowiedzeniu doszła także do pełnomocnika z urzędu. Prawidłowo zatem zastosowano wobec powódki reguły doręczeń przewidziane w art. 133 i 139 k.p.c. (zob. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2002 r., PR 58/02, OSNP 2004, z. 10, poz. 173) W tej sytuacji Sąd Apelacyjny przyjął, że przesyłka o zawiadomieniu powódki o rozprawie została pozostawiona w aktach sprawy, ze skutkiem doręczenia na dzień 10 kwietnia 2012 r., a oczywistą konsekwencją zaniedbania wnioskodawczynie było jej niestawiennictwo na rozprawę apelacyjną w dniu 18 kwietnia 2012 r. W ten sposób doszło do uchybienia przez powódkę terminowi do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego (art. 387 § 3 k.p.c.) z przyczyn leżących po stronie wnioskodawczynie art. 168 k.p.c.).

W tej sytuacji Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ i 398¹⁵ k.p.c.).

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono stosownie do §§ 6, 13 ust. 2 i 20 rozporządzenia MS z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).